

HÆKKEVÆNGET & DEN GALE HAVEFORENING - BODIL SLÅR TIL: OPERATION GRÆSSLÅMASKINE

★ ILLUSTRERET BØRNEBOG ★

DENNE BOG TILHØRER

Læserens navn

INDHOLDSFORTEGNELSE

Kapitel 1:	Herskeren i plastiklabyrinten	s. 3
Kapitel 2:	Truslen fra græsplænen	s. 8
Kapitel 3:	Nøglen til afpresning	s. 12
Kapitel 4:	Fuglen med gebisset	s. 16
Kapitel 5:	Hacker-enheden	s. 20
Kapitel 6:	Mørkets gerninger	s. 24
Kapitel 7:	Makrel i maskineriet	s. 28
Kapitel 8:	Et monument af had	s. 32

Udgivet med Bogmaskinen • Forfatter: Morten Kragelund

Første udgave • Alle rettigheder forbeholdes

KAPITEL 1

Herskeren i plastiklabyrinten

Bodil betragtede verden fra toppen af sit plastik-imperium. Hendes rige bestod af et kompliceret netværk af farvestrålende rør, som strakte sig gennem hele buret. Lige nu sad hun i det højeste tårn og stirrede ud gennem tremmerne med sine små, sorte og konstant vrede øjne. Nede på gulvet sad hendes personlige, men utroligt inkompetente tjener. Det var menneskedrengen Bastian. Han var ti år gammel, spinkel af bygning og havde rodet, lysebrunt hår, der strittede i alle retninger. Bastian stirrede tomt ned i en skål med havregryn. Som sædvanlig havde han sine runde briller på næsen og et par gennemsigtige sikkerhedsbriller skubbet op i panden. Han havde også sin faste uniform på: En mørkegrøn hættetrøje, hvor der stod 'OPFINDER' med store bogstaver hen over brystet.

Bodil fnyste indvendigt. Hun var træt af sit knirkende løbehjul, og hun var især træt af det kedelige foder med tørrede ærter, som Bastian insisterede på at servere for hende. Bodil var ikke et almindeligt kæledyr. Hun lignede måske bare en ekstremt overvægtig, nærmest helt rund dværghamster med grå pels, hvid mave og en lillebitte tør hale, men bag det kyniske ansigtsudtryk gemte der sig et ego på størrelse med en superskurk. Hun betragtede hele familien som sine underordnede. Bodil stak en lillebitte pote op til sin voldsomt udspilede kindpose. Med en øvet bevægelse lirkede hun en stump saltet kartoffelchip frem, som hun i al hemmelighed havde stjålet aftenen før. Mens hun knaste på den salte chip, lukkede hun øjnene. Det var endelig tid til den uundværlige og fredelige

formiddagslur.

Men præcis idet hun var ved at glide ind i drømmeland, blev stilheden flænset af en infernalsk, brummende lyd. Zzzzzrrrr! Lyden var så skærende, at Bastian hoppede i stolen og var lige ved at spilde sin mælk ud over havregrynene. Bodil spærrede sine små øjne op. Hendes indre diktator vågnede øjeblikkeligt. Hvem vovede at forstyrre universets uofficielle overhoved, mens hun sov?

Bastian skubbede brillerne på plads på næsen og småløb nervøst hen til vinduet. Bodil pilede lynhurtigt gennem sine plastikrør for at få det bedste udsyn. Ude i nabohaven stod kvarterets største trussel: Onkel Henning. Den pensionerede pedel var en kompakt, muskuløs ældre mand med en let buet ryg, stridt gråt hår og et skæg, der lignede ståluld. Han var klædt i sin faste uniform bestående af en mørk skovmandsskjorte under en grågrøn vest med alt for mange lommer, og han lignede en, der var klar til at gå i krig. Henning var overbevist om, at enhver

mælkebøtte var en personlig hån mod ham, og nu havde han taget sit ultimative våben i brug.

På den kortklippede, grønne græsplæne kørte en firkantet, sort robotplæneklipper rundt. Den summede hidsigt og bippede, mens den åd sig gennem græsset. Henning løftede stolt en walkie-talkie fra sit bælte, trykkede på knappen og talte ind i den: 'Ørn kalder rede. Jern-Kirsten er aktiveret. Jeg gentager, Jern-Kirsten patruljerer nu sektor nord. Slut.' Han talte med sig selv, præcis som han plejede, når han overvågede haven for mistænkelig fugleaktivitet.

'Jern-Kirsten,' tænkte Bodil med dyb afsky og rynkede sin lille næse. Det mekaniske monster ville køre dag og nat. Hendes planer om en fredelig formiddagslur var knust. Robotten skulle fjernes. Kostte hvad det ville.

I det samme lød et hæst og uventet skræp, og en mørk skygge fløj forbi vinduet. Det var Klaus. Den store, slanke skade landede elegant på vindueskarmen udenfor. Hans fjerdragt var klassisk kulsort og kridhvid, og hans lange, brede hale glimtede grønligt i sollyset. Klaus stirrede ind på Bodil med sine stikkende, gule øjne. I sit kraftige sorte næb holdt fuglen en skinnende, nystjålen cykelnøgle. Klaus var Bodils faste kontakt i underverdenen, en hæmningsløs tyvagtig fugl, der elskede alt, hvad der glimtede. Han bankede nøglen mod ruden, som for at signalere, at han krævede tørrede melorme som betaling.

Bodil ignorerede fuglens manglende situationsforneemmelse. Hendes små mørke øjne lyste af en koldblodig og machiavellisk beslutsomhed. Jern-Kirsten skulle saboteres, og hun vidste præcis, hvem der skulle gøre det. Hun kiggede ned på Bastian, den overbekymrede amatørprofinder, der stod og bed sig nervøst i læben, mens han betragtede naboens rullende robot. Bastian anede det ikke

endnu, men han var lige blevet udvalgt til hendes nyeste sabotageplan. Og første skridt var at få fat i den cykelnøgle, som Klaus stod med ude på karmen. Herskeren var vågnet, og hun var klar til kamp.

KAPITEL 2

Truslen fra græsplænen

Bastian rev blikket væk fra den kulsorte skade i vindueskarmen og puffede vinduet helt op. Den skærende brummen ramte ham som en usynlig mur. Han lod havregrynene stå og trådte ud ad bagdøren, mens sikkerhedsbrillerne hoppede faretruende i panden. Synet, der mødte ham ude i haven, var det rene vanvid.

Henne ved hækken stod Onkel Henning med et triumferende og bistert udtryk. Den brede, ældre mand var iført sin sædvanlige grågrønne vest, og skruetrækkeren stak stolt op fra brystlommen. Han holdt en sort walkie-talkie helt op til munden. "Ørn Et kalder Ørn Et," brummede Henning ind i radioen med sammenknebne øjne. "Fjenden bliver knust. Mælkebøtte-sektor fire er rensat. Skifter." Han talte, som altid, kun med sig selv.

Bastian fulgte naboens stolte blik. Ude på den pæne græsplæne fes en knaldrød, aggressiv robotplæneklipper frem og tilbage med en alarmerende hastighed. Det var Jern-Kirsten. Den klippede ikke bare græsset. Den åd nedfaldne grene, en glemt tennisbold og et uheldigt æbleskrog med en skræmmende effektivitet. "Hun sover aldrig, knægt!" råbte Henning over hækken, da han fik øje på Bastian. "Fireogtyve timers ren, mekanisk retfærdighed mod naturens kaos!"

Bastian sank en stor klump i halsen. Hans mørkegrønne trøje føltes pludselig alt for varm. Han vidste med sikkerhed, at den konstante hyle-lyd fra maskinen ville drive Bodil til vanvid inde i buret. Og når hamsteren var utilfreds, blev Bastians liv et rent mareridt. Han var nødt til at finde på noget, før robotten spiste hele haven. Men Jern-Kirsten lignede en maskine, der med glæde ville hakke hans slidte gummisko til konfetti.

Oppe fra tagrenden lød et højt, hæst skræp. Klaus var fløjet op på taget og stirrede ned på kaosset med sine stikkende gule øjne. Fuglen åbnede næbbet og lod den stjalne cykelnøgle falde. Den landede i græsset med et lille 'pling', kun få meter fra den hyperaktive robotplæneklipper. Nøglen glimtede i solen. Hvis Jern-Kirsten åd nøglen, kom Bastian aldrig i skole. Han tog en dyb indånding og trådte forsigtigt ud på græsset.

KAPITEL 3

Nøglen til afpresning

Bastian kastede sig frem over græsplænen. Jern-Kirsten kom fræsende med sine roterende knive. Robotten lød som en enorm, vred hveps. Bastian strakte armen ud og greb om den kolde cykelnøgle, et mikrosekund før maskinen kørte over hans fingre. Han rullede hurtigt rundt og rejste sig, mens robotten drejede skarpt og fortsatte sin nådesløse jagt på et nedfaldent æble.

Han snappede efter vejret og skyndte sig ind i sikkerhed bag husets mure. Bastian smækkede bagdøren i og låste den. Han tørrede sveden af panden, mens hans gennemsigtige sikkerhedsbriller hoppede faretruende oppe i håret. Han puttede forsigtigt nøglen i lommen og gik op på sit værelse.

Timerne gik, og mørket faldt langsomt over nabolaget. Men støjen udenfor stoppede ikke. Onkel Henning havde sat kraftige lygter på Jern-Kirsten, så den nu kørte rundt i haven som et knaldrødt, brummende spøgelse med lysende øjne. "Ørn Et til base. Nattepatruljen er i gang. Ingen blade slipper væk," lød det pludselig fra en walkie-talkie nede fra mørket. Henning stod åbenbart stadig ude ved hækken. Den skærende summen fra plæneklipperen trængte direkte gennem vinduet til Bastians værelse.

Oppe i sit plastik-imperium var Bodil ved at miste forstanden. Hendes formiddagslur var blevet ødelagt. Hendes eftermiddagslur var blevet ruineret. Og nu var hendes dyrebare skønhedssøvn også i fare. Hun vraltede hen til tremmerne og kiggede ned. Bastian sad ved sit skrivebord og rodede med en fjernbetjening fra en gammel racerbil. Han lagde cykelnøglen fra sig på bordkanten for at lede efter en lille skruetrækker. Det var hendes chance.

Bodil var måske enormt overvægtig, men hun var også snedig. Med et rutineret skub med snuden lirkede hun burets luge op, som Bastian altid glemte at lukke ordentligt. Hun maste sin runde, grå krop ud gennem åbningen. Pelsbolden dumpede lydløst ned på skrivebordet. Hendes små, sorte øjne stirrede fast på metallet på bordkanten.

Bastian sad med ryggen til og kiggede frustreret ud ad vinduet på naboens have. Bodil vraltede frem. Hun åbnede sit lille gab, tog fat i cykelnøglen og begyndte at mase den ind i sin venstre kindpose. Der lå allerede en halv saltet chip og hovedet fra en legomand, så det krævede en del arbejde. Nøglen skrabede mod hendes kind, men ind kom den. Hendes hoved så nu fuldstændig asymmetrisk ud.

I det samme vendte Bastian sig om. Han greb ud efter sin nøgle, men hans hånd ramte kun den tomme bordplade. Så faldt hans blik på Bodil. Den utilfredse dværghamster sad midt på hans lektier med en kind, der bulede unaturligt meget ud. Den glinsende ende af cykelnøglen stak lige akkurat frem fra hendes lillebitte mundvige.

"Bodil! Spytt den ud!" hviskede Bastian panisk og spilede øjnene op bag de runde briller. "Jeg skal bruge den i morgen, ellers kan jeg ikke cykle i skole!"

Bodil bevægede sig ikke. Hun gav ham blot sit mest kyniske og overlegne blik. Derefter løftede hun en lillebitte, lyserød pote og pegede langsomt ud mod vinduet. Ud mod mørket, hvor Jern-Kirstens lygter flaksede arrigt over græsplænen. Budskabet var soleklart, selv for en inkompetent menneskedreng. Bodil ville have robotten myrdet. Ellers så Bastian aldrig sin nøgle igen.

Bastian sukkede dybt. Den dybe bekymringsrynke i hans pande blev endnu tydeligere. Han kiggede på fjernbetjeningen i sin hånd, så ud på den hylende robot i nattemørket og til sidst ned på den afpressende dværghamster. Han var fanget.

KAPITEL 4

Fuglen med gebisset

Bastian stirrede desperat på den lille, runde diktator midt på sine lektier. Cykelnøglen glimtede stadig svagt i hendes udspilede kindpose. Bodil blinkede ikke engang. Hun løftede igen sin lillebitte lyserøde pote og prikkede utålmodigt i retning af det lukkede vindue. Den skærende brummen fra Jern-Kirsten ude i nattemørket fyldte hele værelset og vibrerede i gulvbrædderne. Hvis Bastian nogensinde ville cykle i skole igen, måtte han adlyde sit kæledyr. Med et dybt, rystende suk lod han racerbilens fjernbetjening glide ned i forlommen på sin mørkegrønne hættetrøje og trådte hen for at vride vinduets hasper op.

Den kolde nattelugt rullede ind over skrivebordet og fik hans rodede, lysebrune hår til at flagre. Bodil vraltede frem til kanten af bordet. Hun anstrengte sig for at holde balancen med den tunge nøgle i kinden. Så rejste hun sig på bagbenene og stirrede ud i mørket med sine stikkende, sorte øjne. Bastian vidste præcis, hvad hun krævede. Han snuppede en lille plastikbøtte fra hylden, skruede låget af og hældte en generøs håndfuld tørrede melorme ud på vindueskarmen. Det knasede tørt mod træet. Kom så, hviskede Bastian nervøst ud i den kolde vind, mens han skubbede sine runde briller længere op på næsen. Sikkerhedsbrillerne i panden strammede lidt. Bodil vil snakke med underverdenen, og hun mener det alvorligt.

Et langt minut skete der ingenting. Kun Onkel Hennings fjerne, skrattende stemme fra walkie-talkien brød den metalliske hylen fra robotplæneklipperen. Henning rapporterede tilsyneladende om en mistænkelig grankogle til sig selv nede ved hækken. Pludselig lød der et voldsomt vingeslag over tagrenden. En stor, sort og hvid skygge dykkede ned fra nattehimlen og landede med et klodset, skrabende bump på karmen. Det var Klaus. Den slanke skade mistede balancen et kort sekund og måtte baske vildt med de lange, grønligt skinnende halefjer for ikke at vælte baglæns ned i rosenbusken.

Bastian bakkede et forskrækket skridt. Fuglens gule, skøre øjne stirrede direkte på ham gennem vinduet. Men det var ikke det intense blik, der fik drengen til at tabe underkæben. I sit kraftige, sorte næb holdt skaden et fuldt sæt falske mennesketænder. Det lyserøde plastik-tandkød og de skinnende hvide tænder reflekterede lyset fra skrivebordslampen. Klaus gav slip på sit absurde bytte. Gebisset ramte træet på vindueskarmen med en høj, klaprende lyd. Det klaprede

overflødigt og landede med et lille smæld lige ved siden af bunken af tørrede melorme.

Bodil gav et lydløst, overlegent fnyse fra sig. Hun var ikke imponeret over gebisset. Den ekstremt overvægtige hamster hoppede overraskende adræt fra skrivebordet og ud på karmen. Den lillebitte pelsbold stillede sig frygtløst helt op foran det enorme, spidse fuglenæb. Hun pegede bestemt på de lækre melorme med den ene pote, og derefter rettede hun den anden direkte ned mod naboens have. Nede i mørket lyste Jern-Kirstens røde lygter arrigt, mens maskinen fræsede nådesløst rundt. Bastian fangede straks hamsterens signal. Vi skal bruge luftrekognoscering, oversatte han tøvende til fuglen. Vi er nødt til at vide præcis, hvornår Henning forlader sin post, og hvordan robottens mønster fungerer i mørket. Hjælper du os?

Klaus bøjede hovedet helt på skrå, så det ene gule øje kiggede direkte ned på den utålmodige og meget brede hamster. Han snappede lynhurtigt fire tørrede melorme med sit skarpe næb og slugte dem i én glidende, grådig bevægelse. Derefter udstødte han et hæst, øredøvende skræp, der sprøjtede lidt krummer fra ormene direkte ud over det stjålne gebis. Alliancen var bekræftet. Med et kraftfuldt, fjedrende afsæt sparkede skaden sig ud i natteluft. Den brede hale fangede vinden, og fuglen forsvandt op over hækkens skygger som en lydløs, fjerklædt spion. Bastian kiggede på de skræmmende falske tænder, der var efterladt på karmen, og derefter på Bodil, som endelig lignede en, der nød situationen. Deres angreb var officielt sat i værk.

KAPITEL 5

Hacker-enheden

Vinden rev i Bastians rodede, lysebrune hår, indtil han smækkede vinduet i med et skarpt lille smæld. Det fremmede gebis lå stadig efterladt på karmen og grinede stumt ad ham. Nede i nattemørket brummede Jern-Kirsten arrigt videre over græsplænen, men inde på værelset blev der pludselig intenst stille. Bodil vraltede væk fra vindueskarmen og masede sin runde krop hen over skrivebordets spredte papirer. Hendes asymmetriske hoved, der stadig bulede voldsomt ud på den ene side på grund af den stjålne cykelnøgle, rykkede sig stift. Hun stillede sig helt tæt på den slidte fjernbetjening fra Bastians gamle racerbil, stirrede på menneskedrengen med sine små, kulsorte øjne og vippede utålmodigt med en lyserød pote. Arbejdet skulle i gang øjeblikkeligt.

Bastian trak sine gennemsigtige sikkerhedsbriller ned over øjnene fra deres faste plads i panden. Han fandt en tynd stjerneskruetrækker frem fra rodkassen under bordet og satte sig tungt på kontorstolen. "Hvis jeg skal overtage hendes signal," mumlede han og begyndte at skrue bagbeklædningen af plastikfjernbetjeningen, "så skal jeg forstærke senderen markant. Ellers overdøver Hennings radiofrekvens min forbindelse." Han vippede det røde plastiklåg af med et klik. Et virvar af grønne printplader, små modstande og tynde, farvede ledninger kom til syne under skrivebordslampens skarpe lys.

Bodil rykkede tættene på. Hun lagde sig fladt på maven lige ved siden af de løse skruer og fulgte hver eneste af Bastians bevægelser med et isnende, overlegent blik. Sveden piblede langsomt frem på drengens pande. Det var i forvejen kompliceret at ombygge elektronik, men det var tusind gange værre at gøre det, når en kynisk og overvægtig dværghamster åndede én tungt i nakken.

Loddekolben hvæsedde svagt, da Bastian pressede dens varme spids mod en løs ledning. En tynd, snoet stribe af røg steg op mod loftet.

Hver gang Bastian tøvede det mindste, eller hans hånd rystede, gav Bodil et tørt lille fnys. På et tidspunkt skubbede hun insisterende til en afbittertang med sin snude. Det var hendes ordløse måde at fortælle ham, at han var ufatteligt klodset. Da Bastian lagde en lille sølvskrue fra sig, åbnede Bodil sit gab for at mase den ind i sin anden, tomme kindpose. "Nej, Bodil!" hviskede Bastian panisk og snuppede skruen tilbage lige for næsen af hende. "Jeg skal bruge den! Du har allerede min nøgle!" Bodil lukkede munden med et fornærmet smæld og

kneb de vrede øjne yderligere sammen.

Bastian bed sig nervøst i læben. Den dybe bekymringsrynke over hans briller trådte tydeligt frem. Han arbejdede i et febrilsk tempo og loddede en ekstra, lang antenne, han havde pillet ud af en ødelagt walkie-talkie, direkte fast på legetøjets sender. Han vikledes sølvfarvet gaffatape stramt om plastikken for at holde det hele på plads.

"Sådan," hviskede Bastian udmattet og tørrede sveden af panden med ærmet på sin mørkegrønne hættetrøje. Han skubbede sikkerhedsbrillerne op i håret igen og kiggede på sit værk. Det lignede ikke længere en harmløs racerbil-styring. Det var en ulovlig hacker-enhed. Han kiggede ned på Bodil. Pelsbolden sad bomstille med armene krydset over den hvide mave – i hvert fald så meget krydset, som hendes ekstremt korte arme tillod.

Bastian tændte for den lille skyde-kontakt på siden af enheden. En lille rød diode begyndte at blinke hidsigt. Han trådte hen til vinduet og drejede forsigtigt på det lille plastikrat på fjernbetjeningen. Ude i mørket lød der et pludseligt skrat fra Jern-Kirstens motor. Den aggressive, røde maskine stoppede midt i et sving på græsplænen, hakkede en anelse fremad og drejede præcis den vej, Bastian havde drejet rattet. Det virkede. Han havde skabt en direkte, digital forbindelse til fjendens elektroniske hjerne. Bodil strakte hals fra skrivebordet, så de røde lygter i haven, og nikkede anerkendende. Den tavse bagmand havde fået sit våben.

KAPITEL 6

Mørkets gerninger

Den lille røde diode på hacker-enheden kastede et svagt lys over Bastians bekymrede ansigt. Han trak vejret dybt og slap rattet på fjernbetjeningen. Ude i mørket genoptog Jern-Kirsten sit vilde, summende ridt over græsplænen. Bodil gav et tørt lille fnys fra skrivebordet. Hun kravlede tungt over de løse skruer og maste sin enormt runde, grå krop direkte ned i hættten på den mørkegrønne trøje. Herfra havde hun perfekt udsyn over hans skulder. Hendes venstre kindpose bulede stadig komisk meget ud på grund af den stjålne cykelnøgle. Med en lillebitte lyserød pote daskede hun ham utålmodigt i nakken. Det var tid til at rykke ud.

Bastian listede ned ad trappen i sine slidte gummisko. Han trykkede fjernbetjeningen med gaffatapen tæt ind mod maven. Sikkerhedsbrillerne sad stramt i panden, og sveden piblede langsomt frem under dem. Da han forsigtigt skubbede bagdøren op, ramte natteluftten dem som en kold mur. Det var en frygtelig idé at trænge ind på Onkel Hennings grund i mørket. Men den overvægtige diktator i hættten gav ham intet valg. Højt oppe over dem lød et blødt vingesus. Klaus, den store sort-hvide skade, fløj lydløst gennem luften som en fjerklædt spion. Fuglens gule øjne lyste svagt i mørket, mens den holdt skarpt øje med fjendens lejr. Trekløveret var samlet.

De sneg sig langs husets mure og nåede frem til hækken. Naboens have mindede om en fjendtlig base. Den knaldrøde robotplæneklipper kørte stakåndet frem og tilbage med sine arrige lygter, mens motoren snurrede skarpt. Bastian mærkede et hårdt lille prik i nakken. Pelsbolden pegede insisterende mod et stort, mørkt rododendron-krat inde i fjendens have. Hun fungerede fuldstændig som en pelset, overlegen general, der dirigerede sine tropper. Bastian slikkede sig nervøst om munden, bukkede sig ned og trådte gennem et stort hul i hækken.

"Ørn Et til base! Mistænkelig aktivitet ved sektor to!" brølede en hæs stemme pludselig. Bastian frøs totalt fast bag den store busk. En skarp lyskegle flængede nattemørket kun få meter fra deres gemmested. Onkel Henning patruljerede på græsplænen. Den ældre, muskuløse mand trådte tungt over græsset i sine mørke arbejdsbukser. Lommelygten i hans store hånd fejede hen over jorden, og walkie-talkien i det sorte læderbælte knasede statisk. Henning rynkede den brede pande under de buskede øjenbryn og gnavede på sin underlæbe. Skruetrækkeren i hans grågrønne vest glimtede koldt i lygteskæret. "Usle natur," mumlede manden bistert. "Tror I måske, I kan snige jer ind og lægge mos på min vagt? Glem det!"

Lige i det samme gled en stor, fjerklædt skygge lynhurtigt over plænen. Klaus lavede et dristigt, skrabende dyk direkte over Hennings gråhårede hoved for at aflede hans opmærksomhed. "Forbandede fjerkræ!" råbte den pensionerede pedel arrigt og viftede vildt med lommelygten mod himlen. "Koden er rød! Kragerne forsøger et bagholdsangreb!" Han vendte ryggen til krattet og lyste febrilsk op i et stort æbletræ. Det var præcis den distraktion, makkerparret havde brug for. Bodil gav Bastian endnu et hårdt dask i nakken. Med rystende hænder løftede han den ombyggede racerbil-styring og stirrede på den røde robot, der hastigt nærmede sig i mørket. Han lagde tommelfingeren på kontakten. Nu startede kampen.

KAPITEL 7

Makrel i maskineriet

Bastian pressede tommelfingeren hårdt ned på den lille kontakt på racerbil-fjernbetjeningen. Den røde diode begyndte at blinke hidsigt i mørket. Ude på græsplænen udstødte Jern-Kirsten et mærkeligt, metallisk hik. Den aggressive røde maskine stoppede brat med et ryk, der fik græstotter til at flyve til alle sider. Bastian drejede forsigtigt på plastikrattet. Med en skurrende lyd lystrede robotten og drejede væk fra rododendron-krattet. Bodil gav et anerkendende, tørt fnys oppe fra hættens på hans mørkegrønne trøje. Hendes overvægtige, runde krop rykkede sig utålmodigt, mens den stjålne cykelnøgle i hendes kindpose skrabede mod Bastians nakke. Nu skulle uhyret slukkes for altid.

Længere nede i haven stod Onkel Henning stadig og råbte op mod æbletræets mørke grene. Lommelygtens stråle flaksede vildt, og hans grove stemme overdøvede næsten robottens brummen. Bastian mærkede en bølge af lettelse bag de runde briller. Sikkerhedsbrillerne sad stadig klistret fast til hans svedige pande. Han fandt den knap, han havde loddet sammen til at afbryde maskinens motor, og tog en dyb indånding. Alt var perfekt. Lige indtil luften over dem blev flænset af et øredøvende, hæst skræp.

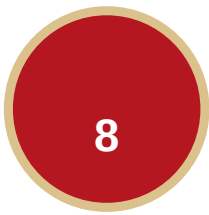
Klaus kom dykkende ud af nattehimlen som et klodset, fjerklædt missil. Den slanke skade ignorerede totalt alt, hvad der mindede om en hemmelig mission. Hans grønligt skinnende halefjer styrede ham direkte mod den knaldrøde robotplæneklipper. Bastian gispede og stirrede op. I sit kraftige, sorte næb bar fuglen ikke en nøgle, en mønt eller et gebis. Han bar noget langt større og mere katastrofalt. Det var en fuldstændig blankpudset, uåbnet dåse makrel i tomat, der glimtede truende i lyset fra Jern-Kirstens arrige lygter.

Bodil stivnede fuldstændig i hættten. Selv hendes snedige hjerne kunne ikke have forudset fuglens totale mangel på situationsfornemmelse. Klaus åbnede næbbet midt i sit dyk og slap sit skinnende bytte. Bastian strakte hånden ud i et desperat forsøg på at gribe metaldåsen, men han var alt for langt væk. Makreldåsen faldt gennem luften i en perfekt, skinnende bue og landede med et tungt, metallisk klonk direkte ned i Jern-Kirstens roterende klinger.

Katastrofen var total. Et gigantisk brag rystede hele haven, da robottens knive flængede dåsens tykke metal. Sekundet efter sprang en enorm, klæbrig gejser af knust makrel og knaldrød tomatsovs op i luften. Jern-Kirsten udstødte et vræl, der lød som en blender fuld af søm. Den digitale forbindelse til Bastians fjernbetjening røg med et gnistrende smæld. Robotten var nu fuldstændig løbsk. Smurt ind i fisk og sovs spandt maskinen vildt rundt om sig selv og fræsede derefter med fuld fart direkte mod Onkel Hennings store, omhyggeligt klippede prydbusk. Bastian og Bodil kunne kun se lamslåede til fra mørket.

KAPITEL 8

Et monument af had

Jern-Kirsten ramte prydbusken med et voldsomt, maskinelt brøl. Grene knækkede med høje smæld, og små blade regnede ned som grøn konfetti blandet med klæbrig tomatsovs. Robottens løbske klinger snurrede med en arrig, vanvittig hastighed og huggede sig dybt ind i Onkel Hennings dyrebare stolthed. "Ørn Et! Mayday! Systemet er nede!" brølede den ældre nabo nede fra græsplænen. Han viftede desperat med lommelygten og styrtede frem for at fange den gale maskine, men han snublede i en enorm klat knust makrel og faldt pladask på numsen i det våde græs.

Med et sidste, ynkeligt hik og en stor, mørk røgsky fra motoren, gav robotplæneklipperen endelig op. En fæl stank af brændt elektronik og varm fiskebolle bredte sig i nattekulden. Bastian trak vejret skælvende ind bag sine runde briller. Han mærkede et insisterende, stolt lille prik i nakken. Bodil lænede sig veltilfreds tilbage i hættten på hans mørkegrønne trøje. Hendes asymmetriske hoved rokkede svagt i mørket. Fjenden var nedkæmpet. Bastian turde slet ikke sige et ord. Han listede lydløst tilbage gennem det store hul i hækken og ind i sit eget hus, før Henning fik rejst sig op.

Næste morgen var himlen krystalklar, og kvarteret henlå i en uvant, absolut stilhed. Ingen skærende hyletoner. Ingen arrig summen. Bastian gnubbede søvnen ud af øjnene, skubbede sine gennemsigtige sikkerhedsbriller på plads over panden og trådte hen til vinduet. Synet nede i naboens have fik hans hage til at falde helt ned til brystet.

Græsplænen lignede en krigszone af rød sovs og løse grene. Midt i ruinerne stod Onkel Henning som frosset fast, med walkie-talkien hængende slapt i sin grove hånd. Jern-Kirsten lå på siden, fuldstændig død. Men det var den store prydbusk, der fangede Bastians blik. Jern-Kirstens løbske knive havde ikke bare ødelagt grenene i nattens mulm og mørke. De havde formklippet busken. De tilfældige og vilde snit havde skabt et enormt, grønt monument midt på plænen. Prydbusken lignede nu en gigantisk, ekstremt overvægtig dværghamster. Den havde to små, spidse blad-ører, en kæmpe stor rund mave og grene, der bulede ud til siderne som voldsomt fyldte kindposer. Den lignede endda en, der så

konstant vred og kynisk ud.

Oppe på vindueskarmen lød der et voldsomt og rungende host. Bodil var vraltet frem og sad nu helt ude på trækanten, badet i morgensolen. Pelsbolden stirrede ned på sin kæmpemæssige, grønne tvilling med et ufatteligt overlegent blik i sine små, sorte øjne. Hendes bittesmå lyserøde poter hvilede på den hvide mave. Så åbnede hun endelig munden.

Med et skarpt lille "pling" ramte den blanke cykelnøgle vindueskarmen. Bodils stramme venstre kind faldt straks tilbage til sin normale, runde form. Hun gav Bastian et isnende blik, der tydeligt fortalte ham, at han nu frit kunne cykle i skole, men at han aldrig, nogensinde måtte glemme, hvem der i virkeligheden herskede over kvarteret. Ude fra tagrenden lød et hæst, skurrende skræp, og en stor, sort og hvid skade fløj tæt forbi ruden. Fuglen havde nu Onkel Hennings stjålne skruetrækker solidt plantet i sit gule næb. Bastian samlede forsigtigt sin nøgle op, rystede opgivende på hovedet og puttede den dybt i forlommen. Universets uofficielle overhoved var ikke til at spøge med, og hun ville stensikkert kræve et par ekstra salte chips til aften.

HÆKKEVÆNGET & DEN GALE HAVEFORENING - BODIL SLÅR TIL: OPERATION GRÆSSLÅMASKINE

OM BOGEN

Bodil er universets ubestridte hersker, indtil naboen Henning anskaffer en larmende robotplæneklipper, der forstyrrer hendes livsvigtige middagslur. Med en stjålen cykelnøgle som gidsel i kindposen tvinger den overvægtige dværghamster opfinder-drengen Bastian og en tyvagtig skade ud i en nådesløs sabotage-mission. Gør dig klar til flyvende makreldåser, vilde opfindelser og en hævnaktion af episke dimensioner!

BOGENS DETALJER

- Forfatter: Morten Kragelund
- Omfang: 8 gennemillustrerede kapitler
- Målgruppe: Oplæsning og selvstændig børnelæsning

